

Cuvantul credintei

„Ppace celor ce vin, bucurie celor ce rămân, și binecuvântare celor ce pleacă”...!!!

Buletinul oficial al Bisericii Ortodoxe Române, „Nașterea Maicii Domnului”Austin-Texas

Program liturgic
1pm.Sf.Liturghie
2,30pm.Scoala
duminicala

**Duminica a 34-a dupa
Rusalii.
(a Fiului Risipitor)**

Sfintii Doctori, facatori de
minuni si fara de arginti, Chir
si Ioan; Sf. Mucenic Victorin

**ICorinteni 6,12-20;
Luca 15,11-32**

Date utile:

**Adresa bisericii unde se
slujeste:**

2200 Justin Lane, Austin,
TX-78757,

Noua adresa:

200 Monaco dr. Cedar
Park,Tx.78613

P.O.Box.66181 Austin
TX.78766;

www.saintmaryaustin.org

Telefoane:

(512)547-3081

Mobile

(512)547-9446

(512)547-7240

Inalt Prea Sfintitul NICOLAE

**De pacatuiesti în fiecare zi, în fiecare
zi pocaieste-te !**

*Sa facem cu noi ceea ce facem cu casele no-
astre, care se învechesc, când parti din ele
putrezesc, scoatem partile putrezite si
punem în loc materiale noi ; si niciodata nu
încetam a face asta. Te-ai învechit azi din
pricina pacatului ? Inoieste-te prin po-
cainta !- Dar pot sa ma mântui, daca ma
pocaiesc ? Da, poti ! Am trait toata viata în
pacate ! Daca ma pocaiesc ma mântui ?
Da! De unde-o stiu? De la iubirea de
oameni a Stapânului tau!- Sa am oare în-
credere numai în pocainta, de care îmi
vorbesti ? Este oare în stare pocainta sa
stearga atâtea pacate?- Daca ar fi numai
pocainta, atunci, pe buna dreptate, teme-te !*

*Dar când iubirea de oameni a lui Dumnezeu se alatura pocaintei,
prinde curaj !*

Evanghelia Zilei Luca 15,11-32

Și a zis: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pântecul din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim; Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a răspuns: Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

Iubiti credinciosi,

Fiul risipitor simte nevoia sa marturiseasca; la inceput in gandul si in mintea sa, apoi tatalui la care se intoarce: - Tata! Gresit-am... primeste-ma...! In aceste cuvinte se afla tot ce se cuprinde in notiunea de pocainta; si marturisirea cu lacrimi a pacatelor, si cainta sau parerea de rau pentru incalcarea poruncii si parasirea casei parintesti, precum si hotararea de a se indrepta, de a se intoarce la casa la care, conform propriei sale marturisiri, era indestulat de toate. Ca si Zahau vamesul, el isi elaboreaza singur canonul cerand sa fie primit nu ca un fiu ci „ca pe unul din argati”. Acestea sunt momentele sau treptele adevaratei pocainte. Ne-am putea intreba: Avea nevoie tatal din pilda de marturisirea fiului sau risipitor? Fara indoiala ca nu. Stia bine tatal ce-a facut fiul sau, precum bine cunoaste Dumnezeu pacatele noastre. Ci noi, noi insine avem nevoie de aceasta marturisire: „Faradelegea mea o cunosc si pacatul meu este inaintea mea pururea” – zice psalmistul David. Numai o marturisire cu cainta si parere de rau „sterge faradelegea”, dar pentru aceasta este nevoie de „bratele parintesti” intinse de Dumnezeu prin mainile duhovnicului spre fiul care se marturisea. Lui i s-a dat de catre Iisus Hristos „puterea legarii si dezlegarii pacatelor” (Ioan XX, 22 – 23), putere care nu s-a dat nici ingerilor, dar acesta tine si locul tatalui din pilda, care nu este altcineva decat Bunul Dumnezeu, invatand, sfatuind, certand si mangaiand – dupa caz, intotdeauna cu iubire parinteasca, pe cel ce se marturisea. Acest lucru pare straniu unora dintre noi. Ce nevoie avem noi sa ne marturisim pacatele inaintea preotului? Nu pot eu face pocainta si de unul singur? Fireste ca se poate face pocainta si in acest mod, dar acest fel de pocainta nu este nici completa si nici mantuitoare. Ce s-ar fi ales de fiul risipitor, daca ar fi ramas numai la tanguirea ce-o facea de unul singur in tara pacatului? El simte nevoia de a se marturisi, trebuinta care, o stim cu totii, este in firea omului. „Noi credem ca adevarata pocainta este un act bilateral. O parte a ei o reprezinta stradania de indreptare, dorinta de innoire (si aceasta este, desigur, un dar a lui Dumnezeu) pe care o face credinciosul. A doua parte insa o reprezinta harul iertarii, pe care Dumnezeu il impartasea prin mijlocirea slujitorului Sau investit cu aceasta putere, ca urmare a puterii date Sfintilor Apostoli si prin ei urmasilor legitimi pana la sfarsitul veacurilor”. Sunt, apoi, unii crestini care se indoiesc de posibilitatea, mai ales in cazul unor pacate grele. In aceasta privinta, Sf. Ioan Scararul zice: „Inainte de a cadea in pacat, dracii ni-l infatiseaza pe Dumnezeu ca iubitor de oameni, spre a ne indupleca mai usor la pacatuire; iar dupa ce am cazut in pacat, tot el ni-l infatiseaza ca aspru spre a ne indoi de iertare si a cadea in desnadajde” (Scara, Cuv. 5, 11) de aceea – continua acelasi sfant – „nu te speria chiar daca vei cadea in fiecare zi si nu te departa de la calea lui Dumnezeu ci stai cu barbatie si fara indoiala ca ingerul tau pazitor va cinsti rabdarea ta... nimic nu se poate asemana cu mila lui Dumnezeu, nimic nu este mai mare ca ea” (Ibidem, Cuv. 5, 38) Se cuvine sa luam aminte si sa nu ispitim pe Domnul Dumnezeu nostru amanand vremea pocaintei noastre. De remarcat faptul ca sunt multi crestini hotarati sa faca pocainta, dar putini sunt cei care stiu cum trebuie facuta adevarata pocainta. Nici intr-un caz ea nu inseamna parasirea Bisericii. Numai aici omul va invata sa faca adevarata pocainta. Numai aici este harul iertarii incredintat ierarhiei sacramentale, primit si transmis prin succesiune apostolica. Amin. **Parintele Dumitru**

Iubiti credinciosi

Cutremurul din Haiti ofera un bun prilej pentru multe persoane de a se intreba daca Dumnezeu exista. Cand vezi mii de oameni morti, sute de raniti, nu poti sa nu te intrebi: Unde este Dumnezeu? Cumva Dumnezeu ia pauze in iubire? Sunt lucruri in natura care se petrec fara voia Lui? Si intrebarile de acest gen, ar putea continua. Fara nicio retinere afirm ca Dumnezeu este iubire si nu exista moment cand El isi pierde acest atribut. Totodata nimic din ce se petrece in aceasta lume nu este fara ingaduinta Sa. Dar acest lucru inseamna ca Dumnezeu putea sa impidice aparitia cutremurului sau sa limiteze numarul victimelor. Este greu de raspuns de ce Dumnezeu a acceptat acest cutremur in forma prezenta, de ce accepta o astfel de distrugere a creatiei Sale si pana cand o va ingadui. Sunt persoane care afirma ca Dumnezeu a ingaduit acest cutremur pentru indreptarea omului. Adica, tinand seama de faptul ca omul a ajuns sa iubeasca mai mult creatia decat Ceatorul, se considera ca acest cutremur e un mijloc de aducere a omenirii pe drumul cel adevarat. Sigur, binele, indreptarea omului, nu coincid, de cele mai multe ori, cu binele vazut de Dumnezeu. Asadar, persoanele care impartasesc acest punct de vedere sustin ca acest cutremur a fost o modalitate de a aduce umanitatea la un alt mod de existenta, unul care face posibila impartasirea de Dumnezeu. Un alt raspuns a fost ca Dumnezeu a devenit gelos pe faptul ca omul nu-L mai iubeste si astfel, l-a pedepsit. In sprijinul acestei idei se invoca si versetul de la Luca 14, 26, unde se afirma ca „Daca cineva vine la Mine si nu uraste pe tatal sau, mama, femeie, copii, frati si pe surori, chiar si sufletul sau, nu poate sa fie ucenicul Meu”. Daca accept sa vorbesc de o „gelozie” din partea lui Dumnezeu, nu vad in ea decat dorinta Sa de a ma avea vesnic partas la iubirea Sa. Nu ma vrea in suferinta. Cu alte cuvinte devine „gelos” ca eu sa fiu partas fericii vesnice, atat de mult ma iubeste. Daca tu te rogi lui Dumnezeu ca sa te scape de razboiul pacatului ce te apasa si nu esti auzit de Dumnezeu, apoi nu te intrista. Dumnezeu stie mai bine ce iti este de folos. Rugandu-te lui Dumnezeu in timpul luptei, sa nu zici: scapa-ma de cutare, sau de cutare, sau daruieste-mi cutare sau cutare. In rugaciunea ta zi asa: „Doamne Iisuse Hristoase! Ajutami, nu ma lasa pe mine cel ratacit sa petrec in pacatul meu; nu-mi ingadui sa-mi urmez voia mea, nu ingadui sa fiu pierdut de pacatele mele; ci milostiveste-Te spre zidirea Ta. Eu sunt neputincios, nu ma trece cu vederea! Catre Tine am scapat: nu ma parasii; vindeca sufletul meu, ca am gresit Tie. Inaintea Ta sunt toti cei ce ma necajesc pe mine si nu am alta scapare, Domnul meu, afara de Tine. Doamne, mantuieste-ma dupa mare mila Ta. Sa se rusineze si sa se infrunteze cei ce se scoala asupra mea, cei ce cauta sufletul meu ca sa-l ia pe el (Ps. 39, 19)- Doamne, Tie toate iti sunt cu putinta si prin Tine slavim pe Dumnezeu-Tatal, pe Dumnezeu Fiul si pe Dumnezeu-Duhul Sfant in veci”. Amin. **Parintele Dumitru**